



Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ (Ματθ. 9 , 1-8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Αγ. Βησσαρίωνα Φιλιππιάδος, στις 31/7/2005)

1. Το χειρότερο κακό

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας δείχνει πόσο πανάγαθος, φιλόανθρωπος και ελεήμων είναι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός. Μας λέγει ότι πήγε στην Καπερναούμ. Μπήκε σε κάποιο σπίτι και δίδασκε. Τι ωραιότερο από τον λόγο του Θεού! Όλοι άκουγαν με προσοχή. Να ακούμε τον λόγο του Θεού, όχι μόνο με τα εξωτερικά αυτιά, αλλά κυρίως με τα εσωτερικά αυτιά. Γιατί τότε μπαίνει στην καρδιά μας και την αναπλάθει...

Ενώ ήταν εκεί, του πήγαν έναν άρρωστο, που είχε πάθει ολοκληρωτική παράλυση. Τον βάσταζαν τέσσεροι, καθώς ήταν ριγμένος πάνω σ' ένα φορείο και τον έφεραν μπροστά στα πόδια του Χριστού. Βλέποντας ο Κύριος την πίστη τους, του είπε: «Τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου».

Θα σκέφθηκαν οι άνθρωποι: «Χριστέ μου, γι' αυτό σου τον φέραμε; Γι' αυτό κάναμε τόσο κόπο; Για να του συγχωρήσεις τις αμαρτίες; Κάνε καλά τον άνθρωπο. Αυτό θέλουμε από σένα».

Αλλά ο Χριστός μένει ανυποχώρητος. Ξέρει τι λέει... Με τα λόγια του αυτά, θέλει να μας δείξει, ότι το χειρότερο κακό στον κόσμο είναι η αμαρτία. Η πιο σωστή αντίληψη για μας, είναι να καταλάβουμε ότι το χειρότερο κακό είναι το να χαλάσουμε την σχέση και την επικοινωνία μας με τον Θεό. Τον Κύριο του κόσμου και της αιώνιας ζωής. Αλλοίμονο αν ανάμεσα σε μένα και τον Θεό δεν υπάρχει καλή επικοινωνία και σχέση. Αλλοίμονο σε μένα! Όχι στο Θεό... Να γιατί δεν υπάρχει χειρότερο κακό από την αμαρτία.

Ο άνθρωπος που τηρεί το θέλημα του Θεού, που είναι γεμάτος αγάπη και καλωσύνη, γίνεται ναός του Θεού. Ο Θεός κατοικεί μέσα του. Όταν όμως παύσει να έχει πίστη, αγάπη, καλωσύνη, η χάρη του Θεού φεύγει. Και νομίζει ίσως, ότι όλα πάνε καλά. Ο ίδιος μπορεί να είναι υγιής, νέος, δυνατός, εμφανίσιμος. Αλλά χωρίς την ευλογία του Θεού, τίποτε δε πάει καλά, έστω και αν φαντάζει εξωτερικά. Όπως ακριβώς γίνεται με το σκουλήκι που χωρίς να φαίνεται, τρώει τον κορμό του δένδρου και σε λίγο το βλέπουμε να σωριάζεται



στη γη ξερό.

Έτσι καταντά η ζωή των ανθρώπων εξ' αιτίας των κακών έργων τους, των συναισθημάτων τους, της γεμάτης κακίας καρδιάς τους, όταν απομακρυνθούν από τον Χριστό τον πανάγαθο Πατέρα μας. Γι' αυτό όποιος υποδουλώθηκε στην αμαρτία είναι ψυχικά ολοκληρωτικά παράλυτος. Ας το ξαναπούμε: Η αμαρτία είναι το χειρότερο κακό στον κόσμο. Χειρότερο και από την ολοκληρωτική παράλυση του σώματος.

Εμείς όταν κουβεντιάζουμε, λέμε με... «περίσκεψη και σοφία», κάποια λόγια παραδεκτά μεταξύ μας, δηλαδή μεταξύ ανθρώπων χωρίς φως Θεού: «πάνω απ' όλα η υγεία». Ο Αριστοτέλης το είπε για πρώτη φορά με τα λόγια: «αρετή σώματος, υγεία». Που σημαίνει: Ο άνθρωπος είναι καλά σωματικά, όταν έχει υγεία. «Αρετή σώματος υγεία». Αλλά αφού δεν είμαστε μόνο σώμα και σαν χριστιανοί ξέρουμε ότι σκοπός μας είναι να κληρονομήσουμε την αιώνια ζωή, η υγεία δεν αρκεί.

2. Το πραγματικά δύσκολο

Εμάς βέβαια, με το μυαλό που έχουμε, μπορεί να μας αρκεί. Αλλά ο Χριστός μας προειδοποιεί: «Δεν ξέρετε τι λέτε και τι σκέπτεσθε». Και να η απόδειξη: Είπε ο Κύριος σε κείνους που τον άκουγαν τότε και έκαναν ανάλογες με μας σκέψεις: «Τι είναι ευκοπώτερον ειπείν· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου η ειπείν άρον τον κράββατόν σου και περιπάτει;» Αδιέξοδο από παντού. Ο ευσεβής άνθρωπος, δεν το διανοείται να ανακατευθεί στα θέματα του Θεού και στις προσωπικές σχέσεις των άλλων με τον Κύριο. Τον πιάνει ρίγος και τρόμος.

Ο ασεβής, «ο έξυπνος», είναι εύκολος να πει: Ε, κι' αν πεις «συγχωρεμένες οι αμαρτίες σου», τι έγινε; Μήπως τις είδε και τις κατάλαβε κανείς να σβύνουν, για να τις καταλάβω και εγώ; Αλλά να πει στον παράλυτο: «Άρον τον κράββατόν σου και περιπάτει», και να θεραπευθεί... Τότε, θα με πιάσει φρίκη και τρόμος. Γιατί ξέρει ο καθένας μας, ότι οι νόμοι της φύσεως δεν είναι στην εξουσία μας. Δεν αλλάζουν με ανθρώπινες κουβέντες.

Γι' αυτό και ο Χριστός, πρόσθεσε: «Ίνα δε ειδείτε», αλλά για να το καταλάβετε σεις, όσοι σκέπτεσθε έτσι, «ότι εξουσίαν έχει ο Υιός του ανθρώπου», ο ίδιος δηλαδή, να συγχωρεί αμαρτίες, είπε στον παραλυτικό:

-Εγώ σου λέω. Σήκω, άρον τον κράββατόν σου και περιπάτει.

Και έγινε το το θαύμα. Ανατράπηκαν οι νόμοι της φύσεως. Ο άνθρωπος έγινε



καλά. Πως θεραπεύτηκε; Με το λόγο του Χριστού. Με την ενέργεια του Θεού. Γιατί όπως λέμε σ' ένα τροπάριο της εορτής των Χριστουγέννων, «όπου βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις». Η τάξη της φύσεως είναι απλώς μια εντολή του Θεού. Όταν ο Θεός θέλει και δώσει άδεια, η εντολή, όλοι οι νόμοι της φύσεως πάνε περίπατο.

Αρκεί ο Θεός να το θέλει και να δώσει εντολή.

Άρα λοιπόν, το μέγιστο κακό, που πρέπει πρώτο να θεραπευτεί, είναι η αμαρτία. Και η μέγιστη ευεργεσία στον άνθρωπο που έχει νου και μυαλό, είναι η άφεση των αμαρτιών.

3. Σωστή σχέση με τον Θεό

Ερώτημα: Έχουμε μυαλό; Έχουμε φως; Το καταλαβαίνουμε; Η μήπως έχουμε μέσα μας σκοτάδι; Ποία είναι η σωστή σχέση με τον Θεό;

Η ειλικρινής, η εσωτερική, η ψυχική. Εκείνος που έχει σωστή σχέση με έναν άλλο και πολύ περισσότερο με τον Θεό, τον αγαπάει, τον τιμά. Χαίρει όταν βρίσκεται κοντά του και έχει την αίσθηση, ότι όλα πάνε καλά, ότι υπάρχει αμοιβαιότητα.

Η Βασιλεία του Θεού, λέει ο Χριστός, μοιάζει με ένα πολύτιμο θησαυρό, που είναι θαμένος σ' ένα χωράφι. Η μ' ένα πολύτιμο μαργαριτάρι. Όποιος έχει πνευματική σύνεση και ξέρει ότι κάπου είναι κρυμμένη η Βασιλεία του Θεού, η ασύγκριτα πολυτιμότερη από τον οποιοδήποτε θησαυρό, πουλά όλα του τα υπάρχοντα, αγοράζει τον τόπο και αγωνίζεται με όλες του τις δυνάμεις να τον βρει.

Αν δεν αγοράσει το χωράφι, αν δεν κάνει θυσίες, αν δεν ενδιαφερθεί για την Βασιλεία του Θεού, ερώτημα: Είναι τίποτα γι' αυτόν η Βασιλεία του Θεού; Τον άγγιξε η Βασιλεία του Θεού; Άγγιξε την καρδιά του;

Άμα η σκέψη και ο πόθος της Βασιλείας του Θεού και της αιώνιας ζωής δεν άγγιξαν την καρδιά του, τι σχέση έχει ο άνθρωπος αυτός με τον Θεό; Ολόκληρος είναι μία αμαρτία. Παράλυτος είναι. Ολοκληρωτικά παράλυτος. Ψυχικά. Εσωτερικά. Επαναλαμβάνουμε: Το χειρότερο κακό στον κόσμο είναι η αμαρτία. Η υποτίμηση της σημασίας της σχέσης μας με τον Θεό. Το χειρότερο κακό, η χειρότερη αμαρτία είναι να λέγει ο άνθρωπος: «Η ψυχή θέλει ψίχουλα και η κοιλιά κομμάτια. Δηλαδή η κοιλιά αξίζει πιο πολύ από την ψυχή».



Ο Χριστός, μας το θυμίζει: η χειρότερη αρρώστεια, δεν είναι ο καρκίνος, δεν είναι η παράλυση, δεν είναι η νόσος Αλτσχάιμερ, δεν είναι να γίνει ο άνθρωπος «φυτό». Η χειρότερη αρρώστια είναι η αμαρτία. Γιατί άρρωστος τότε είναι ο έσω άνθρωπος. Η καρδιά, η κρίση, η διάθεση, η τοποθέτηση. Και η αρρώστια αυτή είναι αρρώστια συνολική.

4. Έτσι φρόντισε τον άρρωστο

Πόσο σοβαρά το παίρνουμε; Όταν έχουμε δικό μας άρρωστο, τρέχουμε σε γιατρούς. Δαπανάμε! Γιατί τον άνθρωπό μας, τον θέλουμε δίπλα μας. Τον αγαπάμε. Ας το ξέρουμε ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος. Και ότι όποιος φεύγει επικαλούμενος τον Κύριο και πιστεύοντας σ' Αυτόν, έχει ελπίδα αιώνιας ζωής. Κερδισμένος είναι. Λέγει ο απόστολος Παύλος:

«Γνωρίζουμε, ότι όσο καιρό μένουμε στο σώμα, είμεθα ξενητεμένοι από τον Κύριο. Όχι βέβαια διότι είμαστε χωρισμένοι από Αυτόν, αλλά γιατί δεν τον βλέπουμε με τα μάτια του σώματος. Τώρα ζούμε με την πίστη, όχι με ορατές αποδείξεις. Έχουμε θάρρος και επιθυμούμε πολύ να αναχωρήσουμε από το σώμα και να μεταβούμε για πάντα κοντά στον Κύριο» (2 Κορ. 5, 6-8). Ο απόστολος, δεν χρησιμοποιεί λέξεις που μας φοβίζουν: «θάνατος» και «τέλος της ζωής», αλλά «ενδημία», δηλαδή ταξίδι προς τον Κύριο. Θέλει να μας διδάξει, να μη κολλάμε στα παρόντα, αλλά να τα θεωρούμε βάρος. Ούτε να κυριευόμαστε από θλίψη εν όψει του θανάτου, αλλά να χαιρόμαστε γιατί πορευόμαστε προς τα μεγαλύτερα αγαθά.

Τι γίνεται όμως, όταν ο άνθρωπός μας ζει μακριά από τον Χριστό; Ο κίνδυνος που διατρέχει είναι μεγάλος. Η κόλαση είναι αιώνια. Εκεί δεν υπάρχει ούτε θεραπεία ούτε διόρθωση. Εμείς, ενδιαφερόμαστε για την ψυχή του; Φροντίζουμε να σωθεί; Δεν είναι παραλογισμός να τρέχουμε και να δαπανάμε για το φθαρτό σώμα και να αδιαφορούμε για την αθάνατη ψυχή; Πως όμως θα σηκώσω τον ψυχικά παράλυτο, να τον φέρω στον Χριστό; Και μάλιστα όταν το αρνείται; Πως θα τον πάρω πνευματικά στον ώμο μου; Ας αρχίσω με προσευχή. Να γονατίζω μπροστά στην εικόνα του Χριστού. Να τον παρακαλώ: «Χριστέ μου, η καρδιά μου είναι σκληρή. Εσύ που σταυρώθηκες για μας, που είμαστε πλάσματά σου και μας έκανες αδέρφια σου δίδαξέ με να έχω αγάπη. Στείλε το Άγιο Πνεύμα να με φωτίσει να καταλάβω το αληθινό χρέος, που έχω απέναντι στον αδελφό μου. Δίδαξέ με «τι πρέπει» και «πως» να του το πω. Μαλάκωσε την ψυχή του. Φώτισέ με να καταλάβω, από τι κινδυνεύει ο δούλος σου».

Ο Χριστός μίλησε για ένα δένδρο σαπρό. Που κάνει σαπούς καρπούς. Αλλοίμονο αν έχουμε γίνει ολοκληρωτικά «δένδρα σαπρά». Τι πρέπει να



κάνουμε; Ο Χριστός τόνισε στο ευαγγέλιο, ότι έχει εξουσία να συγχωρεί τις αμαρτίες. Και κατά συνέπεια οι ιερείς που εξουσιοδοτούνται από τον Χριστό να συγχωρούν αμαρτίες, εις το όνομά Του και δυνάμει του λόγου του, ενεργούν θεμιτά. Ποιά είναι λοιπόν, η θεραπεία του πνευματικά άρρωστου; Απάντηση: Πρώτα η μετάνοια. Που σημαίνει: Αλλάζω μυαλά. Θέλω να διορθωθώ.

Δεύτερο: Η εξομολόγηση ενώπιον του πνευματικού. Δηλαδή, πηγαίνω και λέω στον Χριστό τα αμαρτήματά μου. Και του ζητώ άφεση και συγχώρηση. Αυτό το έργο είναι η αρχή της διόρθωσης. Γιατί οι καλές σκέψεις έρχονται και φεύγουν. Μένουν άκαρπες. Μετά αρχίζει ένας δρόμος που λέγεται «πορεία για την Βασιλεία του Θεού». Με άλλα λόγια: σκάβουμε το χωράφι μέσα στο οποίο είναι κρυμμένη η Βασιλεία του Θεού, ο πολύτιμος μαργαρίτης, για να τον βρούμε. Με νηστεία, με προσευχές, με γονυκλισίες, με ελεημοσύνες, με καλωσύνες, με την τήρηση του θελήματος του Θεού.

Να μας αξιώνει όλους ο Θεός να εργαζόμεθα σωστά στο χωράφι της ψυχής μας και να έχουμε καρπό μετανοίας και αφέσεως αμαρτιών. Αμήν.-